Sud Bosne i Hercegovine

Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 032707 19 U
Sarajevo, 29.09.2020. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove, sastavljenom od sudija, Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Čosić Efraima i Ljiljane Lalović, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Slađane Anđelić, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja „Vektor-Integra" d.o.o. Sarajevo, ulica Borak broj 2, zastupan po punomoćniku, Čaušević Havić Renei, advokatu iz Sarajeva, ulica Malta bb, protiv rješenja broj: JN2-01-07.1-875-7/19 od 30.05.2019. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, u upravnoj stvari javnih nabavki, na nejavnoj sjednici održanoj dana 29.09.2020. godine, donio je sljedeću,

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Rješenjem Ureda za razmatranje žalbi BiH, broj: JN2-01-07.1-875-7/19 od 30.05.2019. godine, usvojena je žalba ponuđača „HP Investing" d.o.o. Mostar, broj 339/19 od 18.03.2019. godine i poništena je Odluka o izboru najpovoljnijeg ponuđača, broj: 02-7607/19 od 08.03.2019. godine, ugovornog organa JP „Elektroprivreda BiH" d.d. Sarajevo i predmet vraćen Ugovornom organu na ponovni postupak. Istim rješenjem, usvojen je i zahtjev ponuđača „HP Investing" d.o.o. Mostar za povrat uplaćenih sredstava na ime pokretanja žalbenog postupka u iznosu od 7.500,00 KM.

Blagovremeno podnesenom tužbom, tužitelj je osporio zakonitost pomenutog rješenja tuženog i to zbog pogrešne primjene Zakona o javnim nabavkama BiH, povrede pravila upravnog postupka i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i nepravilno izvedenih zaključaka u pogledu činjeničnog stanja. U obrazloženju tužbe tužitelj navodi, da je ispunio uslov iz tačke 6.2.2. Tenderske dokumentacije, odnosno da je dostavio

Uvjerenje nadležnog suda kojim se dokazuje da u krivičnom postupku tužitelju nije izrečena pravosnažna presuda, kojom je osuđen za krivično djelo učešća u kriminalnoj organizaciji, za korupciju, prevaru ili pranje novca. U konkretnom slučaju, nadležni sud je Općinski sud u Sarajevu, čije uvjerenje od 11.03.2019. godine, je tužitelj i dostavio. Navodi, da je pozivanje na stav Suda po ovom pitanju zauzet tek 21.05.2019. godine, pa za isti tužitelj nije mogao znati niti ga isti može obavezivati, jer u momentu podnošenja ponude isti nije ni postojao, već je važio drugačiji stav. U pogledu navoda da, u smislu člana 6.6. i 6.7. Tenderske dokumentacije, „Integral inženjering" a.d. Banja Luka nije mogao izdati potvrde, jer ocjenu o uspješnosti može dati samo naručilac investitor, tužitelj ističe da je ovaj navod neutemeljen, proizvoljan te nije zasnovan na zakonu niti na samoj tenderskoj dokumentaciji. Naime, ovakvo tumačenje tuženog je nezakonito, s obzirom da član 48. stav 2. Zakona o javnim nabavkama BiH, kao i tačka 6.7. Tenderske dokumentacije, propisuju da predmetnu potvrdu izdaje druga ugovorna strana. Društvo „Vektor-Integra" d.o.o. Sarajevo je dostavila 10 preporuka o izvedenim radovima od strane „Integral inženjering" a.d. Banja Luka, a koje potvrde je upravo izdala „druga ugovorna strana", kako je to i traženo tačkom 6.7. Tenderske dokumentacije, jer je upravo društvo „Integral inženjering" a.d. Banja Luka druga ugovorna strana u poslovnim odnosima u kojim je tužitelj ranije izvodio radove. Shodno tome, tužitelj tvrdi da je ispunio uslov iz tačke 6.7. Tenderske dokumentacije te navodi da je tumačenje tuženog da predmetnu potvrdu može izdati samo krajnji korisnik nezakonito. Zbog svega navedenog, tužitelj je predložio da Sud uvaži tužbu, poništi osporeno rješenje i predmet vrati tuženom organu na ponovni postupak.

U odgovoru na tužbu, tuženi je izjavio da ostaje kod utvrđenih činjenica i navoda iz pobijanog rješenja, te predložio da Sud odbije tužbu kao neosnovanu. U odgovoru na tužbu zainteresiranog lica, Ugovorni organ JP „Elektroprivreda BiH" d.d. Sarajevo, izjavio je da dobavljač nema pravo izdavanja potvrda o uspješno urađenom poslu podizvođaču, jer tu obavezu ima ugovorni organ/krajnji korisnik/investitor i to samo dobavljaču, odnosno drugoj ugovornoj strani, zbog čega smatra da je tuženi organ zakonito proveo postupak i pravilno utvrdio činjenično stanje prilikom donošenja osporenog rješenja, te predložio da Sud u cjelosti odbije tužbu kao neosnovanu. U svom odgovoru na tužbu, ponuđač „HP Investing" d.o.o. Mostar ponovio je prigovore iz žalbe koji se odnose na tačke 6.2.2. i tačku 6.7. Tenderske dokumentacije, te predložio da se tužba odbije, kao neosnovana.

Sud je ispitao zakonitost i pravilnost osporenog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH", broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz sljedećih razloga:

U postupku javne nabavke izvođenja radova na obnovi porušenog mosta na Neretvi, Ugovorni organ JP "Elektroprivreda BiH" d.d. Sarajevo donio je Odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača, broj: 02-7607/19 od 08.03.2019. godine, kojom je kao najpovoljniji ponuđač izabran "Vektor-Integra" d.o.o. Sarajevo. Na navedenu odluku, ponuđač "HP Investing" d.o.o. Mostar izjavio je žalbu dana 18.03.2019. godine, koja je

rješenjem Ureda za razmatranje žalbi BiH, broj: JN2-01-07.1-875-7/19 od 30.05.2019. godine usvojena i kojom je predmetna Odluka poništena i predmet vraćen na prvostepeni postupak. Istim rješenjem je usvojen i zahtjev ponuđača "HP Investing" d.o.o. Mostar za povrat uplaćenih sredstava na ime pokretanja žalbenog postupka u iznosu od 7.500,00 KM, koji je izvršen na osnovu posebnog rješenja tuženog organa.

Prema nalazu ovog upravnog vijeća, prigovorima iz tužbe nije dovedena u pitanje zakonitost osporenog rješenja.

Zakon o javnim nabavkama BiH („Službeni glasnik BiH", broj: 39/14) u članu 45. stav 1. propisuje, da je ugovorni organ, izuzev u slučajevima iz člana 21. stav 1. tačka d) i člana 22. stav 1. tačka d) ovog zakona, dužan odbaciti zahtjev za učešće ili ponudu ako je kandidat/ponuđač u krivičnom postupku osuđen pravosnažnom presudom za krivična djela organiziranog kriminala, korupciju, prevaru ili pranje novca, u skladu s važećim propisima u Bosni i Hercegovini ili zemlji u kojoj je registriran. U stavu 2. tačka a) istog člana propisano je da je kandidat/ponuđač kojem bude dodijeljen ugovor obavezan dostaviti uvjerenje nadležnog suda kojim dokazuje da u krivičnom postupku nije izrečena pravosnažna presuda kojom je osuđen za krivično djelo učešća u kriminalnoj organizaciji, za korupciju, prevaru ili pranje novca. Članom 48. stav 2. predmetnog Zakona određeno je da, ako ugovorni organ zahtijeva dokaz o uredno izvršenim ugovorima, taj dokaz podnosi se u formi spiska izvršenih ugovora uz potvrdu koju daje druga ugovorna strana o njihovoj realizaciji.

U pogledu prvog tužbenog prigovora, koji se odnosi na sudsko uvjerenje o nekažnjavanju za organizovani kriminal, korupciju, prevaru ili pranje novca ovo sudsko vijeće zaključuje da je isto neosnovano. Naime, prema članu 45. stav 1. tačka a), u vezi sa stavom 2. tačka a) Zakona o javnim nabavkama BiH, neophodno da svaki kandidat/ponuđač kumulativno dostavi potvrdu Suda BiH i potvrdu redovnog suda prema sjedištu pravnog lica, odnosno kandidata/ponuđača iz razloga, što nije definisan Jedinstveni registar na nivou Bosne i Hercegovine, u koji bi se upisivale pravomoćne presude za osuđene za krivična djela učešća u kriminalnoj organizaciji, za korupciju, prevaru ili pranje novca. Činjenica, da je ovaj stav od strane ovog suda zauzet tek 21.05.2019. godine, a da je tužitelj izabran za najpovoljnijeg ponuđača dana 08.03.2019. godine, ne može se tumačiti na način da je ranije važio drugačiji stav, kako to pogrešno tumači tužitelj. Kako iz stanja spisa proizlazi, da je tužitelj dostavio samo Uvjerenje Općinskog suda u Sarajevu, a nije dostavio uvjerenje Suda BiH, pravilan je zaključak tuženog, da izabrani ponuđač nije ispunio uslov iz tačke 6.2.2. Tenderske dokumentacije.

Takođe, neosnovano se tužbom prigovara, da je tužitelj u predmetnom postupku dostavio valjane dokaze o izvršenim poslovima iz člana 48. stav 2. Zakona o javnim nabavkama BiH. Ovo iz razloga, što navedeni član propisuje da predmetne potvrde daje druga ugovorna strana-investitor odnosno ugovorni organ. Tačno je, da je istom odredbom propisano da u slučaju da se takva potvrda iz objektivnih razloga ne može dobiti od ugovorne strane koja nije ugovorni organ, vrijedi izjava privrednog subjekta o

uredno izvršenim ugovorima, uz predočavanje dokaza o učinjenim pokušajima da se takve potvrde osiguraju. Međutim, kako takve dokaze tužitelj tokom postupka nije ponudio, jasno je da i taj prigovor bez osnova.

Kako je tužba odbijena, to tužitelju, u smislu odredbe člana 61. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH" broj: 19/02 dop 74/10), ne pripadaju ni potraživani troškovi upravnog spora.

Slijedom navedenog, ovaj sud je primjenom odredbe člana 37. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, donio odluku kao u dispozitivu ove presude.

ZAPISNIČAR
Slađana Anđelić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A
Jadranka Brenjo